

REG. NO. M. 2997.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ.—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

விட்டக்கிழமை தொறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—

RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichery.

நூத்தம்போற் கேடே முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா ஸரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—

அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நெஸ்பர் 2,

புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ ஞபு வைகாசி மீர் கள ஈ (30—5—35)

NO. 27.

திருமந்திரம்.

தானே யேழுந்தவித் தத்துவ நாயகி
வானே ரேழுந்து மதியை விளக்கின
டேனே ரேழுகின்ற தீபத் தோளியுடன்
மானே நடமுடை மன்றறி யீரே.

அறிவான மாயையு மைம்புலக் கூட்டமு
மறிவான மங்கை யருளது சேரிற்
பிறியா வறிவறி வாருள்ளாம் பேனை
நேறியாய சித்த நினைந்திருந் தாளே.

இரவும் பகலு மிலாத விடத்தே
குரவஞ்சேய் கின்ற குழவியை நாடி
யரவஞ்சேய் யாம ஸருஞ்டன் றாங்கப்
பருவஞ்சேய் யாததோ பாலனு மாமே.

நின்ற பராசத்தி நீள்பரன் றன்னேடு
நின்றறி ஞானமு மிச்சையு மாய்நிற்கு
நன்றாறி யுங்கிரி யாசத்தி நண்ணவே
மன்ற னவற்றுண் மருவிடுந் தானே.

மருவோத்த மங்கையுங் தானு முடனே
யுருவோத்து நின்றமை யோன்று முன்றாக்
கருவோத்து நின்று கலக்கின்ற போது
திருவோத்த சிந்தைவைத் தேந்தெளின் றுனே.

சிந்தையி னுள்ளே திரியுஞ் சிவசத்தி
வின்துவு நாதமு மாயே விரிந்தனள்
சங்கிர பூமி சடாதமி சாத்தவி
யந்தமோ டாதிய தாம்வண்ணத் தாளே.

தனிப்பிரதி அனை 1

LE RÉDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI.

Tamil Pandit

Jaffna

C E Y L O N.

—
திருவருள்துணை.

காலமுன் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதறிய
ஞாலமுன் டானேடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணிய
ஆலமுன் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருன்வந்து முந்துமினே.

[திருவாசகம்]

—
—

வித்தகம்

புதுவை

யுவ வநு வைகாசி மீ 17 வ

குற்றம் பார்க்கில் குற்றம் இல்லை.

ஓவா “வையார் அருளிய
“கொன்றைவேந்தன்”
என்னும் தமிழ் மந்திரக் கொத்துள்ள
ஒன்றுகி மிரிரும் இவ் அமுத வாக்
கியம் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்
கும் ஒப்பிய பொருளை உடையது.
அஃது அன்னதாதல் ஈண்டு ஒரு
சிறிது கூறப்படுகின்றது.

பிர குற்றங்களையே ஆராய்ந்து
கண்டு கொண்டு இருந்தால் நமக்கு
உறவாவர் ஒருவரும் இல்லை என
உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் கூறப்

படுகின்றது. குற்றம் என்றால் என்னை? அதுதான் குறை என்று கூறப்படும். குறையே குற்றம் என்க. இவை குறமை என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த சொற்கள் என்ப. கீவர்கள் ஞால்லோ குறை இல்லாதார் — குற்றம் இல்லாதார் யாருமே இல்லை. குறை யுடைமையே — குற்றமூடைமையே கீவி இயல் என்க. குற்றத்திற்குக் காரணம் யாது? எனின், அதுதான் குறை யுடைமையாகிய நிறைவு இன்மையே — நிறை இன்மையே என்று கூறப் படும். உலகத்திலே கொலை, காலு முதலிய குற்றங்களை — தீவினைகளை உருற்றுவோர் என்று இகழப்படுவோர் எல்லாம் — குற்றவாளிகள் என்று அரசு தண்டனைக்கு ஆளாவோர் எல்லாம் குறைவுடைமை ஆகிய அசத்தமான அவாயுடையவரே ஆவர். குற்றம் என்பன யாவும் காமம், கோபம், லோபம், மோகம், மதம், மாற்சியம் என்னும் அறுவகையுள் அடங்கும் என்ப. குறைவுடைமை என்னும் குற்றமே இவற்றிற்கு அடிப்படையாகும். காரணமே காரியமாக உபசரிக்கப் பட்டு வழங்குகின்றது. நிறை இன்மையே குறை எனப்படுவது. அதுதான் நிறை எனப்படுவது — அசத்த நிறை எனப்படுவது என அறிதற்பாற்று. நிறை வுடைமையே சுத்த நிறை எனப்படுவது. அதுதான் அபல நிறை எனப்து. சுத்தமும் அசத்தமும் அபேதமாகக் கலந்து பிரபாது அசத்த நிறையின் ஆகிக்கம் பெற்று இருப்பது இவ் அகிலம் அகிலமாகிய பிரபஞ்சம் என்க. இவ் அசத்த நிறையே வியாபகம் எனப்படுவது — விண்டு எனப்படுவது — வியாப்பியத்தினின்றும் விண்டது — வியாப்பியமாகிய காரணத்தினின்றும் விண்டது — விரிந்தது என்க. வியாப்பியம் நிலைக்களமானது — அதினின்றும் நிறை பிரிந்து வியாபகம் பெற்றதே அதித்தியமாகிய — தோன்றி மறைந்து திரிதலுடைய ஆகிலம் — பிரபஞ்சம் எனப்படுவது. ஆதலால் அது குறை என்னும் குற்றமையது — பங்க முடையது — அமுக்குடையது — விஷமுடையது — விஷம் என்னும் ஏற்றம் இறக்கம் உடையது என்க. இந்நிறை பேதமே அசத்த நிறை எனப்படுவது. அசத்த நிறையே பசு பாசம் — உடலுயிர் — சீவன் என்க. அசத்த நிறையாய் விரிந்து தடித்த — தூவித்த பெளதி கங்கள் ஏற்ற இறக்கமாய் விஷமாய் — திணையக்கமாய் இருப்பதே இருவினை சொருபாகிய உடலுயிர் சமப்படாது — நிறை தழுவாது — பூரணப்படாது — குறை மலிந்து குறை என்னும் குற்றம் மலிந்து இருப்பதற்குக் காரணமாகும். பெளதிகங்களின் நிறை பேதமே — திணை மயக்கமே உலகம் (உடலுயிர்) எனப்து பின்வரும் பிரமாணங்களாலும் நன்று வலியுறுகின்றது.

தொல்காப்பியம்.

“விலம்சீர் தீவளிவிசம் பொடைந்தும்
கலந்தமயக்கம் உலகமாதலின்

.....
[மயக்கம் — திணை மயக்கம் —
நிறை பேதம் .]

கம்பராமாயணம்.

அலங்கலில்தோன்றும்பொய்ம்கை
அரவெனப்புத்தடந்தும்
விலங்கியவிகாரப்பாடின்
வேறுபாடுறவீக்கம்
கலங்குவதுவவரைக்கண்டால் அவரென்பர்
[கைவில்லேந்தி
இலங்கையிற்பொருதாரன்றேமறைகளுக்
[கிறுதியாவர்.]

“அலங்கலில் தோன்றும்
போய்ம்கை அரவு என.....வேறுபாடு
உற்ற வீக்கம் ” எனப்து “ரஜ்ஜா ரூப
அதிஷ்டானத்தின்கண் கற்பிதமாகிய
சர்ப்புத்தின் அபாவம் அதிஷ்டானத்
தின் வேறங்களும் மற்றே, அதிஷ்டான
ரஜ்ஜா ரூபமா?” என்னும் வேத உண்மையை உணர்த்தி நிற்று.

“நேஹாநாஸ்திகிஞ்சன்”

[இவ்வுலகத்தில் அநேகம் என்பது சிறிதே தனும் இல்லை; ஆனால் பிரமம் ஒன்றே இருக்கிறது] என்னும் சருதிப் படி அதிஷ்டான ஆன்மாவின் கண் சிறிது மாத்திரையும் துவைதப் பிரபஞ்சம் இன்றும்; மற்றே, அதிஷ்டான ஆன்ம ரூபமாம். விரிப்பிற் பெருகும். (“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல 46 இல் “பதி பச பாசம்” என்னும் கட்டுரையில் காணக.) இத்தகைய மெய்யுணர்ச்சி—நவையறுகாட்சி உண்மை நிலையை அநுபவமாகக் கண்ட மெய்யடியார்க்கே உரியது. உலக மாக்கள் இவ்வுண்மையை வாய்மையாக உணர்தல் முடியாத காரியம். இவ்வுண்மையை அறிய முடியாது படிப்பு வல்ல பத்தால் வாதம் புரிந்து சாதல்லட்டந்ததும் அடைவது மே உலகியலா யிற்று. “பூதம் ஜங்கும் விலங்கிய விகாரப்பாட்டின் வேறுபாடுற் ற வீக்கம்” என்பது பெளதிகங்களின் நிறை பேதத்தால்—திணை மயக்கத் தால் பல வேறு வகைப்பட அமைந்த—தடித்த—தூவித்த உடலுயிர்களை—சராசரப்பிரபஞ்சத்தை உணர்த்தி நின்றது. “கலங்குவது” என்பது மாற்றமடைதலை—இருவினை சமப்படுதலால் மலைப்பதிகம் விடமல பெளதிகமாகத் திரிதலை—குற்றம் என்னும் அழுக்கு நீங்கி—விடமம் நீங்கிச் சமப்படுதலை உணர்த்தி நின்றது. “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகிய எம் பெருமான் திருவடியைக் கண்டவர்க்கே இப்பெற்றி கைகூடப் பெறுவது ஆதலின் “கலங்கு வது எவ்வரைக்கண்டால்” என்று கூறப்பட்டது. “கைவில் ஏந்தி இலங்கையில் போருதார்” என்பது “சிலையினால் இலங்கை செற்ற தேவனே தேவனுவான்” (திருவாய்மொழி) என்னும் வேத வாக்கின் பொருளை உடையது. அமல ஜி இலங்கும் இடமே இலங்கை. அதுவே புகலிடம். உரிய சாதகங்களால் புகலிடம் புக்க மெய்யடியாரே மாற்றிப் பிறந்து—மும்மலம் நீங்கி—முப்புரா சம்மாரம் செய்து—

குற்றங்கள் குறைகள் நீங்கி நித்தியத் துவம் பெறவல்லராவர்.

பெளதிகங்கள் திணை மயக்கம் நீங்கி ஏற்ற இறக்கம் நீங்கிச் சமப்பட்டபோது—நிறை பெற்ற போது குறை இருக்க மாட்டாது. நிறை பேதமே குறையே—குற்றமே சீவர்கள் அவச்சலனமடைத்தஞ்சு—காமம் கோபம் முதலிய தீய குணங்களுக்கு ஆட்படுவதற்குக் காரணமாகும். குறை நீங்காத போது—நிறைவு என்னும் நிறை அமையாத போது அசுத்தமான அவா ஒழியமாட்டாது. குறை என்னும் குற்றமுடைய சீவர்களே ஆற்றிவு பூணம் பெறுத மாக்களும் ஆவர். மனிதர் எனப்படும் இரண்டு காற்பசுக்களை—படிப்பு செல்வம் அதிகாரம் என்பனவற்றால் உந்த நிலையில் வீற்றிருப்போரை ஆற்ற வுடையோர் எனப் போற்றுவார் உலகோர். இது வெறும் வார்த்தையேயன்றி—போவிபான உபசார வார்த்தையேயன்றி வேறந்து. நிறை முறையான அருந்தல் பொருந்தல்களை அறியாமையால் ஜவகை வேட்கை என்னும் அசுத்த அவாவின் வசப்பட்டு அத்தகைய அவா சாங்காறும் நீங்கப் பெறுமையால் ஜபறிவும் பூரணப்படாத மாக்களே உலகில் பேரும்பாலார் என்பது உண்மையிலும் உண்மையே ஆம். அமல முற்றப்படி கண்டு ஆரோகணம் பெறுபவராகிய—அமலப் படியேற்றம் பெறுபவராகிய மெய்யடியார்க்கு சூரிய விமலமான ஜயறிவுக்கும் அசுத்தத்துவினராகிய உலக மாக்களுக்குரிய அசுத்தமான ஜயறிவுக்கும் இடையிடு இனைத்து என இயம்ப ஒண்ணது. ஆரோகணத்தோர்க்கு உரிய ஜயறி வோடு மதியும் பொவிவு பெற்றிருப்பதே ஆற்றிவு பூரணம் பெறுதலாகும்.

குரு அருளால் பெறப்படும் உரிய சாதகங்களால்—தூல சூக்குமப் பயில்வு களால் பெளதிகத் தூய்மை அடைந்த—சீரா மும் மனமும் தூய்மை அடைந்த—இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் வாய்ந்த மெய்யடியாரே ஆற்றிவு

பூரணம் பெற்ற மானிடராவர். வேண்டியவற்றை எல்லாம் நிறை கண்டு கொண்டு உண்டு உபரதி பெறும் ஆற்றல் வாய்ந்தவராதவின், இவரே குறை இல்லாதவர்—குறை என்னும் குற்றம் இல்லாதவர் என அறிதற்பாற்று. இப்பெற்றி கைவரப் பெறுதலைக் காக்கள் எவ்வாற்றானும் குறையுடையவர்களே—குறை என்னும் குற்றமுடையவர் களே என்பதில் எட்டுண்டும் ஜபப்பட ஆமோ? அன்று! அன்று!

சீவர்கள் தங்கள் தங்கள் குற்றங்களைத் தாங்களாகவே அறிந்து கோள் வது முடியாத காரியம். இஃது ஒரு கால் முபற்கொம்பு எனக்கூறப்படவும் ஆம். ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் குற்றம் இல்லாதவர் என்றே தம்மை மதித்து இதற்கு மாருகப் பேசபவரோடு எதிர்த்து வாதாடி சிலபல்போலி நியாயங்களால்—தல்லித்தன்மை யுடைய பேசுக்களால் தம்மை அரண்செய்து கொண்டு அகம் பிரம சொருபுகளாய் வதிவர். ஒவ்வொருவரும் தம் தம் குற்றங்களை அறிபாத வரை பிறர் குற்றங்களைப் பார்ப்பதே—காண்பதே—பேசுவதே இயற்கையாகும். பிறர் குற்றங்களையே ஆராய்ந்து திரிபவர் தமது குற்றங்களை அறிதல் முடியாத காரியம். உலகில் மேதாவிகள் எனப் போற்றப்படும் லெளகிக்கதந்திர நிபுணர் லெளகிக்க விவகாரங்களில் முன்னிலையாரோடு நடமாடுகிறார்கள் அவர் தம் குற்றங்களை—குறைகளை நோக்காது—பாராட்டாது அவர் தம் குணங்களையே பாராட்டி அவரை மகிழ் வித்துத் தம் கருமம் முடிப்பர். காரிய வாதிகளின் பண்பு இதுவே எங்க. முன்னிலைகளில் குற்றம் கண்டு அக்குற்றங்களை அவர் வெறுப்படையும்படி பேசுதல் அம்முன்னிலைகள் பகைமை அடைத்தற்கும் அதனால் காரிய சித்தி இன்மைக்கும் ஏதுவாகும். உலகியலுக்கு ஒப்பிய “உடையது விளம்பேல்” என்னும் அமுதவாக்கின் எதிர் மறைப் பொருளில் இதுவும் அடங்கும். நந்குணங்க

களையே பாராட்டுதலால் முன்னிலையோர் மகிழ்ச்சி அடைவர். இதனால் காரிய சித்தி உண்டு. மீற குற்றங்களையே கண்டு பாராட்டாது குணங்களையே — நற்குணங்களைப் பொட்டு — பாராட்டி யார்மாட்டும் பணி விடையவராய் அமைவோர் உலகினரால் பெருஞ் சுட்டுப் பெறுவர் — மதிப்புப் பெறுவர்.

நீதிநெறிவிளக்கம்.

பிறரால்பெருஞ்சுட்டுவேண்டுவான்யான்

[இம்

மறவாதேநோற்பதொன்றுண்டு—பிறர்பிறர் சீரேல்லாம்தூற்றிச்சிறையைபழங்காத்து யார்யார்க்குத்தாழ்ச்சிசொல்ல.

என்பது ஆன்ரேர் வாக்கு.

[சிறுமை = குறை—குற்றம். புறம் காத்தல் = புறத்தே கூறுது மறைத்தல்.]

குறள்.

அந்த மறைக்கும் பெருமை சிறுமைதான் குற்றமே கூறி விடும்.

(ஷ்ட 98-ம் அதி. பெருமை செ. 10)

என்றனர் பொய்யில் புலவர். பேரியோர் பிறர் நற்குணங்களையே — பெருமையையே பாராட்டிக் குற்றங்களை மறைப்பர். சிறியோர் பிறர் நற்குணங்களை மறைத்துக் குற்றங்களையே தாற்றவர் என்பது இதன் பொருளாகும். பெருமை சிறுமை என்னும் பண்புகள் அவற்றை உடையார் மேல் நின்றன.

சீவர்களுள்ளே குற்றம் இல்லாதவர் — குறை இல்லாதவர் யாருமே இல்லை. எனினும் ஜையறி வும் பூரணப்படாது மறத்தன்மையே மலிந்த — அசுத்த அவா மலிந்த மாக்கள்பால் குறைவே — குற்ற நிறையே மிகப்பெரிதாய் அமைந்திருக்கும். ஆதலால் அசுத்தமான பற்றக் கோடுகள் ஒழிந்து உப்தியடைய விழுவோர் யார் மாட்டும் குற்றங்களைப் பாராட்டாது பணிவுடையாய்

ஒழுகுவதே செயற்பாலது என்க. குற்றத்தையே கண்டு பாராட்டுவதால் நமக்கு உறவாவார் — சுற்றமாவார் யாரும் இல்லை. ஒப்புர வொழுகி உப்தியடைதலும் முடியாத காரியமாகும்.

“குற்றமதுபார்க்குங்கால்சுற்றமில்லை”

என்னும் இவ் உண்மையையே வில்லிபுத்தூராரும் உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு விளக்கிக் கூறினார்.

மகாபாரதம்.

பரிவுடன்மற்றிவைக்குறம்பவனகுமாரனை

மீலர்க்கைபணித்துநோக்கி; குருகு உத்தோர்போரேநேதுப்புமதுபார்க்

[துங்கால்க்கற்றமில்லை ஒருகுவத்திற் பிறந்தோர்களுடன்வாழும்

[வாழ்வினைப்போலுறுதிதிபுண்டோ இருவருக்கும்வசையன்றேஇருநிலங்கார

[னமாகன்திர்ப்பதென்றான்.

(ஷ்ட கிருட்டிணன் தாதுச்சருக்கம் செ. 17)

அறன் மகன் எனப் புகழப்பட்ட தருமன் கூற்றுக் கழுந்த இச்செய்யுளால் சுற்றம் எனப்பட்டோரில் குற்றம் கண்டு பகை கொள்ளாது அவரை உறவுபடுத்துவதே தகுதி என்பது நன்று வலியுறுத்துகின்றது. இவ்வாறும் “குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை” என்னும் ஒள்ளை திருவாக்கின் உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு கூறப்பட்டது. மேல் இம்மந்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள். ஒரு சிறிது கூறி இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

வீடு பெறச் சமைந்தான் ஒருவன் குரு அருளால் முன்னிலைகளை நிறைகண்டு பஞ்சிகரணித்து உப்தியடையாது அவற்றிற் குற்றம் கண்டு அவற்றைப் புறக்கணிப்பானுயின், அவனது கருவி கரணங்கள் — பொறி புலன்கள் என்னும் சுற்றம் வசப்படமாட்டாது — உறவு படமாட்டாது என்பது இவ் வேத மந்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளா

கும். முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒரு பால் ஒதுங்காது, அவற்றை நிறைகண்டு பஞ்சிகரணித்து உப்தியடைதலே நித்தியத்துவநெறி என்பது இது வரை “வித்தக” வாயிலாக வெனி வந்த கட்டுரைகள் பலவற்றால் பிரபல சுருதிப் பிரமாணங்களோடு நன்று விளக்கி நிறுவப்பட்டது. ஒப்புருவ செய்தல் — துப்புருவ செய்தல் என்பனவற்றின் உண்மையும் இதுவே ஆம். முன்னிலையாய் விளங்கும் அசுத்த மாயா காரியமாகிய உலகமே முன்னிலைப் பொருள்களே குற்றமுடையன என்பதும் நமக்குப் பகையாய் உள்ளன என்பதும் வெள்ளிடை ஆம். நமது சரீரமும் அன்னதன்மையதே. முன்னிலை களால் துன்பம் விளைதலை எவரும் விரும்பார். ஆதலால் குற்றமாய் — பகையாய் உள்ளதை வசப்படுத்தவேண்டும் — உறவுபடுத்தவேண்டும் என்க. நமக்குப் பகையாய் உள்ள முன்னிலைகளில் அப்பகைமையாகிய குற்றத்தைப் பொருட்படுத்தாது அவற்றை நிறைகண்டு பஞ்சிகரணித்து உறவுபடுத்தவேண்டும். முன்னிலையை முன்னிலையாகிய சரீரத்தை — சரீரமாகிய உப்பில் இருக்கும் துப்பை — துப்பாகிய அசுத்த நிறையை அமலமாக்கி அச்சரீரமாகிய. முன்னிலையை வசப்படுத்துவதே — உறவுபடுத்துவதே துப்புருவ எனப்படுவது. நமது சரீரமாகிய உப்பில் மிகுதியாய் இருக்கும் கைப்பை — துப்பை — களிம்பை — குற்றத்தை குற்றமாகிய குறைவைப் பொருட்பண்ணுது அதனை அடிசையம் செய்தல் உப்புந்திறன் ஆகாது. அச்சரீரத்தின் கண் உள்ள குறை என்னும் குற்றத்தை ஏற்ற — இனமான முன்னிலைப் பொருள்களால் மாற்றி அதனை அமலமாக விளைக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அச்சரீரமாகிய கூடு—கூடாகிய வீடு அழிந்துபடாது நமக்குச் சுற்றமாகும் — உறவுபடும்; வீடு கைகூடும்; நித்தியத்துவம் உள்தாகும்—வாய்மையான

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அமையும் என்க. தன் சீர பொதிக பஞ்சோனப் பெற்றிக்கு ஏற்ப அஃதாவது தன் சீரத்தில் என் எப் பொதிகம் எவ் எவ் ஏற்ற இறக்க நிறையாக — விடமமாகப் பொலிந்திருக்கின்றதோ அவ் அவ் ஏற்ற இறக்க நிறையைக் குறைத்தும் கூட்டியும் சமஞ் செய்தற்கு ஏற்ற இனமான — காரமுள்ள முன்னிலைப் பொருள்களை அவற்றின் குற்றத்தை — குறையைய நோக்காது நிறைக்கண்டு பஞ்சீகரணிக்கவேண்டும். தன் சீரத்துள்ள குற்றத்தை அழுக்கை, முன்னிலையில் சரமும் அசரமுமாய் விளங்கும் பொருள்களில் இனமானவற்றைக் கொண்டே அகற்ற வேண்டும். அழுக்கை அழுக்காலன்றிப் பிறவாறு அகற்றுதல் முடியாத காரியம்.

கருஞ்சூரார் பூஜாவிதி.

“.....தின்னாதவிடக்கேடுத்துத்தினனச்சோன்

[ஞா.....”]

(ஷ செ. 27)

என்றனர் கருஞ்சூரச் சித்தர். போலிச் சமயிகள் சிலர் கொள்கைப்படி — போலிச் சாதிகள் சிலவற்றிற்குரிய ஆசாரப்படி நிவேதம்—குற்றம் எனப் பட்டவிடக்கை, அத்தகைய குற்றம் என்னும் அறியாமைக் கூற்றை நோக்காது அருந்தியமை கருஞ்சூராரது சீர பொதிக பஞ்சோனப்பின் விடமத்தைச் சமப்படுத்துத் தாதங்கு—கருவிகரணங்கள் வசப்படுதற்கு ஏற்றவாறு அமைந்தமை கான்க. தொட்டவுடன் இனிக்கும் படியான — சுவைக்கும்படியான பதார் த்தங்களை உண்டு பின்வருந்துவதே சீவ இயல். குருநாதன் அருளும் விதியோ என்றால் தொட்டவுடன் எட்டிக் கசப்பும் பின் அழியாத பேரின்ப சுகத்தையும் தரவல்லதாகும். ஆதலால் குற்றம் உடையன — குறையுடையன என்று புறக்கணிக்காது முன்னிலைப் பொருள்களுள் நமது சீர

பொதிக பஞ்சோனா ஏற்றிழிவைச் சமப்படுத்தற்கு ஏற்றனவற்றையே அருந்தி உய்தி அடையவேண்டும் — பொறி புலன்களாகிய—கருவி கரணங்களாகிய—சீரமாகிய சுற்றங்களத உறவு படுத்தவேண்டும்—வசப்படுத்த வேண்டும் என்க. அருந்தல் பொருந்தல்களே தூலமான பயில்வுகள் எனப்படுவன. இவ் உண்மை அறியாதார் பஸர் அருந்தல் பொருந்தல்கள் குற்ற முடையன என்று. அவற்றை அறவே ஒழித்து—முன்னிலைகளில் குற்றம் கண்டு அவற்றிற்கு ஆற்றுது ஒருபால் ஒதுங்கு வதே முத்திநெறி என்று குருட்டுத் தனமாக நம்பி அவமாகின்றனர். நிறை முறை இல்லா அருந்தல் பொருந்தல் களே வேத நூல்களால் கண்டிக்கப்பட்டன ஆகும். முன்னிலையோராகிய உறவினர்—நண்பர்—பகைவர்—நொது மலர் என்னும் யார்மட்டும், அவர் பால் உள்ள குறைவுகள் என்னும் குற்றங்களைப் பாராட்டாது நிறை முறையோடு ஒழுகி அவரை உறவு செய்யவேண்டும். திருவருணாட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இன்னேரன் ன தூலசூக்குமப் பயில்வு களால் மனமும் பொறி புலன் களும் தூய்மை அடைந்து வசப்படும் என்பது தத்துவப்பெரியார் துணிபும் வேத உண்மையும் ஆம்.

தன்னிலையும் முன்னிலையுமாய் விளங்கும் இவ்வுலகம் குற்றமயமே ஆதலால் சில முன்னிலைகளில் மட்டும் குற்றம் உளது எனத் துணிதல் அறிபாமையே. தன்னிலையே முன்னிலையாதலால், ஒருவன் தன்குற்றத்தை—குறையை ஆராய்ந்து உணர்தல் வேண்டும். இப்பெற்றி கைகூடுவது என்றால் எளிதன்று; அநந்த சென்மங்களில் ஸ்ட்டியநல்வினைப் பயன் என்றே கூற ஆம். மணிவாசகப் பெருமானே,

கிருவாசகம்.

“எச்சம் அறிவேண்ணான்னனக்குஇருக்கின்றதை அறியேன்

அச்சோ! எங்கள் அரானே!

(ஷ உயிருண்ணிப்பத்து—செ. 9)

எனக் கூறியருளினார் என்றால், எம் போலிய உலக மாக்கள் எமது குற்றங்களை யாமாகவே அறிந்து திருச்தால் முடியுங் காரியமாகுமா? (எச்சம் = குற்றம் — பிறர் குற்றம். எனக்கு இருக்கின்றது = எனது குற்றம்.)

குறள்

எதிலர் குற்றம்போற் றங்குற்றங் காண [கிற்பிற நீதுண்டோ மன்னும் உயிர்க்கு.

(ஷ 19-ம் அதி. புறங்கருமை. செ. 10)

எனத்தேவர் கூறியதும் அறிக. பிறர் குற்றங்களை ஆராய்ந்து கண்டு புறங்கிறதிரிபவர், பிறர் குற்றங்களைக் கானுதல் போலப் புறங்கூறல் முதலிப்பதமது குற்றங்களையும் காணவல்ல ராயின், அவர் தம் உடலோடு ஒழிவற ஒன்றி நித்திபத்துவம் பெறுதற்குரிய உயிருக்கு அக்குற்றம் என்னும் குறையாகிய அசத்த நிறையின் ஆகிக்கத் தால் அவுடலை விட்டுப் பிரிதலாகிய சாக்காடு உளதாகுமா? என்பது இதன் பொருளாகும். தமது குற்றங்களை அறியும் அவா வுடையராய்த் திருவருட்சகாயத்தால் அவற்றைக் கண்டு திருத்தம் பெறுவோர்—கருவி கரணக்கள் — பொறி புலன்கள் மாற்றமடையப் பெற்றேர் — மாற்றிப் பிறந்தோர் உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி நித்தியத் துவம் பெறுவார் என்னும் வேதவுண்மை இதனால் வலியுறுத்தப்பட்டது.

கிருவாசகம்.

“.....கருத்திருத்தி ஊன்புக்குக் கருணையின [லாண்டுகொண்டு திருத்துருத்தி மேயானைதித் திக்குஞ் சிவ [பத்தை

(ஷ கண்டபத்து செ. 3)

என மனிவாசகர் அருளியதும் அறிக். “புலன் மாற்றி னன்” என அப்பர் அருளியதும் அறிக்.

ஒருவன் தன் குற்றத்தை-குறையை உணர்ந்தும் மனமுடைந்து வருந்து தல் — அவதியுறுதல் புன் னியச் செயல் என்றே கூற ஆம். ஏனெனின், குற்றத்திற்காக வருந்து தலே அக் குற்றத்தை நீறச் செய்யும் உபாயம் ஆதலால் என்க. ஒருவன் பிறர் குற்றங்களையே கண்டு கோண்டு இருக்கும் வரை தன் குற்றங்களை அறிந்து திருந்து தல் முடியாத காரியமே. இப்பெற்றி உடையானுக்கு அவன் பொறி புலன்கள்-கருவி கரணங்கள் வசப்பட மாட்டா; மனம் — வாசி — சரீரம் வசப்படமாட்டாது — னிலீப்படமாட்டாது என்க. ஆதலால் தன்பால் உள்ள குற்றங்களை அறியமுயன்று அவை தன்னை அனுகாதவாறு காத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

குறள்.

குற்றமே காக்க பொருளாகக் குற்றமே அற்றங் தரும் பகை.

(ணி 44-ம் அதி. குற்றங்கடிதல் செ. 4)

என்றனர் எமது பொய்யில் புலவர். ஒருவனுக்குச் சாதலை உள்தாக்கும் பகை அவன்பால் உள்ள குற்றம் என்னும் குறைவே ஆம். ஆதலால் அக் குற்றமாகிய குறைவு தன்பால் உள்தாகாவாறு அதனை உரிய சாதகங்களால் நிறைவுபடுத்தவேண்டும் என்பது இதன் பொருளாகும். காமம் கோபம் முதலிய குணங்கட்கு மூலமாய் நமது உடனுயிரில் உள்ள உடனுயிராய் அமைந்த அசத்த பஞ்சீகரண நிறையின் ஆதிக்கமே — பெளதிகங்களின் ஏற்றிழிவே — விஷமமே குற்றம் எனப்படுவது — குறை எனப்படுவது. அதுவே சாதலைத் தரும் பகை என்க. ஆதலால் பகையை நட்பாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்.

தன்னிலை முன் னிலைகளாய் நம்மோடு தொடர்புடையவே சுற்றம் எனப்படுவன. வினை ரூபங்களே — பொறி புலன்களே சுற்றம் என்பது,

“அருவினைச்கற்றமும்மாண்டு”

(திருவாசகம் திருத்தெளைணம்- செ. 11.)

என்னும் திருவாசக சுருதியானும் “ஐம்புலக்கேளிரும் ஒருவாய்ப்புக்கன்”

என்னும் கல்லாடச் செய்யுட் பாகத் தாலும் நன்று வலியுறுகின்றது.

ஆதலால் இச்சுற்றங்களை உரிய சாதகங்களால் உறவுபடுத்த வேண்டும்.— மாற்ற வேண்டும். அன்றேல் இவற்றை ஒழித்தல் — பாசங்கள் பற்றுக்கள் நீங்கி உய்தி யடைதல் முடியாத காரியமே ஆகும்.

பிறர் குற்றங்களை ஆராய்ந்து கூறுதல் அவரைத் திருத்துதற்கு ஏற்ற செயலன்றோ? எனின், தனது குற்றங்களை அறிந்து தன்னைத் திருத்தமுடியாதவன் பிறரைத் திருத்துவதென்பது வெறும் வார்த்தையேயாகும். இதுவே சுயநலம் கருதிய அகம்பிரமச் செயலும் ஆம். ஒருவன் தனது குற்றங்களை அறிந்து திருந்துதல் திருவருட் சகாயத்தாலன்றி — குருவருளான்றி முடியாத காரியமாம்.

ஒருவன் தன்னிலையைத் திருத்துவான் முயன்று தன் குற்றங்களை அறிய அவாவித்திருவருட் சகாயத்தால் அவற்றை அறிந்து உரிய சாதகங்களைக் கைக்கொண்டு மதிவைராக்கியம் என்னும் ஊன்று கோலைப் பற்றி, அறியாமை உருவமான இவ் அகில வசைக்கு சிறிதும் அஞ்சாது இகலுக்கு எதிர் சாய்ந்து ஒழுகினால் அவன் தன்னிலை திருத்தமடையும் — மாற்றமடையும். தன்னிலை திருந்துவதே மாற்றிப் பிறத்தலாகும். தன்னிலை திருந்திய போதுதான் முன்னிலையைத் திருத்தம் ஆற்றல் உள்தாகும். இக்காலத் தன்றே முன்னிலைகள் மயங்கிப் பிரமிக்குமாறு — கண்டு ஆனந்திக்கு மாறு — கண்டு கலங்குமாறு — கலங்கிக் காதலடையுமாறு — காக்க என் அலறிக் கதறுமாறு, ஞான சத்தியின் திவ்யகடாட்சத்தால், அரியபெரியசித்திகள் — அருட்சித்திகள் உள்றப்படும். இந்திலை கைவரப் பெற்றவரே மூவுகும் கோலோச்ச வல்லவர் — தூட்ட நிக்கிரக சிட்ட பரிபாலகர் — அடி மன்னரும் முடி மன்னருமாகிய மெய்யடியார் என்க.

குறள்.

தன்குற்றம் நீக்கப் பிறர்குற்றம் காண்கிற [பின்] என்குற்ற மாகும் இறைக்கு.

(ணி 44-ம் அதி. குற்றங்கடிதல். செ. 6.) என்றார் எமது பொப்பில் புலவர்.

தனது குற்றங்களாகிய குறைகளைக் கண்டு உரிய சாதகங்களால் அவற்றை நிறைவாக்கி, பின்பு பிறர் குற்றங்களையும் கண்டு கடியவல்லன்னியின், அதனால் மெய்யடியானுகிய வாய்மையான மன்னுக்கு ஆகும் குற்றம் யாது? என்பது இதன் பொருளாகும். பிறரைத் திருத்தி நன்னெறிக்கண் உய்ப்பதே தன்னைத் திருத்திக் கொண்ட மெய்யடியான் கடன் என்பது கருத்து. முன் னிலைகளில் — முன்னிலைப் பொருள்களில் குற்றம் கண்டு அவற்றைப் புறக்கணியாது, அம் முன்னிலைகளை நமது குற்றங்களை — குறைகளை நீக்குத்தற்கு — நிறைவாக்குத்தற்கு உரிய சாதனம் எனக் கண்டு, அவற்றை நிறைகள் பஞ்சீகரணித்து— உறவுபடுத்தி உய்தியடைய வேண்டும் எனவும், அன்றேல் கருவி கரணங்கள் — பொறி புலன்களாகிய சுற்றம் வசப்படாமையால் நாம் அவன் நிறிக்கே ஆளாக வேண்டும் எனவும், முன்னிலைகளை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்குவதே முத்திநெறி என மூட்டத்தனமாகக் கருதும் ஊன்றும் போதா அறிவிலிகளாகிய நமக்கு உண்மையை உணர்த்து பவராய்,

“குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை”
(8-ம் பக்கம் காண்க.)

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மற்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 26-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

மல பரி பாகம் பெற்ற போதுதான் பினி மூப்பு முதலிய துன்பங்கள் நீங்கும் — மாற்ற மடையும்; பினி மூப்புச் சாக்காடு குருக்கு இடமாகிய அசுத்த காயப் பென் விமல காயப் பெண்ணுக மாற்றமடைவள். அப் பொழுது எவ்வகையான உபாதியும் இல்லை. மலச் சிக்கல் இல்லை. பினி இல்லை. அழிபசி உறுபசி என்பன இல்லை. நரை இல்லை. திரை இல்லை. மூப்பில்லை. சாக்காடு இல்லை. காயம் கோபம் முதலிப் தீய குணங்களும் மாற்ற மடையும். முன்னிலையாவும் உறவுபடும். முன்னிலை தண்ணிலை கள் ஒன்று படுதலாகிய வாய்மையான சந்தி வந்தனம் — சிவ பூசை அமையும். இடம் பொருள் ஏவல் வேண்டிய வாறு அமையும். இவ் அரிய பெரிய நிலை கை வரப் பெற்ற மெய்யடியான் எவ்வகையான உபாதியும் இன்றிப் படியேற்றம் பெற்று தனது விமலமான உடலில் அருட்சத்தி என்றும் ஞான சத்தி அனு அனுவாகப் பதிதலாகிய சத்தி நிபாதம் பெற்று அவ் விமல உடலம் அமல மடைந்து ஞானசத்தி வடிவமாய் (இல் வடிவம்) மாற்ற மடைதலால் நித்திபத்துவம் பெறுவன். இதுபற்றியே மல பரிபாகம் முத்தி வாயில் எனப்பட்டது. இத்தகைய மல பரிபாகம் கைவரவேண்டும் எனப் பட்டினத்தடிகள் எம்பெருமானை வேண்டி இரங்கியமை பின் வரும் பாடலால் நன்று புலப்படும்.

பட்டினத்தடிகள் பாடல்.

காலையுபாதியல்கீர்த்தலமாமன்றிக்கட்டுக்கியில்
காலவுபாதிபசிதாக்மாமற்றைச்சஞ்சிதமாம்
மாலையுபாதிதுபில்காமமாமிவைமாற்றிவிட்டே
ஆலமுங்குரும்பலவாவெளைஆண்டருளே.

மல பரிபாகம் அடைந்தபோதுதான் இறைவன் திருவடி காணப்படும்; உடலில் அமல ஒளி ஆக்கமுறும். இது பற்றியே,

திருவாசகம்.

“.....விளையேன் அடூதால்உன்னைப்பெறலாமே”

(ஷ்ட திருச்சதகம் ஆண்தபரவசம் செ. 3.)

என அருளிச் செய்தார் மனிவாசகப் பிரடு. அழுகை என்றால் என்னை? கண்களில் வின்று நீர் வடிதலை அழுகை

என்பர். அஃதாவது சூக்கும தாதுக்கள் அக்கினியால் தகிக்கப்பட்டுக் கலங்க அவ் அக்கினி லலாடத்தைத் தாக்க அதனைச் சகிக்க ஆற்றுது கண்களில் நின்று ஊன் நீர் வெளிவருதலை அழுகை என்பர். உலக மாக்கள் தங்கள் தங்கள் ஆக்கம் கருதியும் தந்தை, தாயர், பெண்ணார், பிள்ளைகள், உறவினர் ஆக்கங் கருதியும் கேட்டான் வருந்தி யும் நிலிக் கண்ணீர் வடித்துப் புலம்புவார்கள். மாணிக்கம் கூறிய அழுகை இதுதானு? இத்தகைய அழுகையாற்றுன மாணிக்கமணியாகிய நம் கண்மணி உடலுயிர் அமல மடைந்து “பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து” வானிற் கலந்தான். மிகச் சுலபமான காரியமன்றே இது? சிரமமன்றிப் பயிலக்கூடிய சாதகமன்றே இது? ஓ! ஓ! தத்துவப் பெரியாராகிய உத்தமமெல்லாம் முதேவியால் ஆவேசிக்கப் பட்டு ஓலாது அழுதுகோண்டே இருந்தனரா? பளா! பளா! நன்று! நன்று! “அழுகை” என்பதற்கு உலகோர்கொள்ளும் போலிப் பொருள் இதுவே யாம்.

“ஆனால்வினையேன் அழுதால்உன்னைப்பெறலாமே”

என்று கூறிய மாணிக்கம் வாய்மையான அழுகை இன்னது என்பதையும் அதனுற்றுன் மல பரி பாகம் உள்தாகும்—காயசித்தி உள்தாகும்—காயம் அழுக்கு நீங்கி விமல மாய் அமலமாய் அதனுள் எம்பெருமான் குடிபுகப் பெறுதலால் நிதிபத்துவம் உள்தாகும் என்பதையும் கூறி விட்டான். பின் வரும் திருவாக்கு அழுகையின் பண்டும் பயனும் இன்னவை என நன்று வலியுறுத்துகின்றன.

திருவாசகம்.

என்புள் ஞருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத்
துன்பங் களைந்து துவங்குவங்கள் தூய்மைசெய்து
முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய வள்புகுந்த
அன்பின் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே.

(ஷ்ட குலாப்பத்து- செ. 3.)

இச் செய்யினின் பொருள் முன்னர் விளக்கிக் கூறப் பட்டது. சண்டு அழுகை என்பது சரீரத்தில் உள்ள அழுக்கு நீங்குதலையே—மலம் விமலமாதலையே உணர்த்தி நின்றது. இவ்வுண்மையையே சித்தர் பெருமானுகை இடைக்காடர் பின்வரும் சூக்தத்தால் கூறியருளினர்.

மூவடிமுப்பது.

ஒழிபு

சூக்தம் 28 — அழுகை

உறுதுயர்தடுக்குர்பெருஞ்துணையும்வின்
மற்றீர்கழுவாய்மறைநுவல்தொன்மொழி
இம்மூன்றுடைமையின் அழுகையுமியலவே.

இங்கே அழுகை என்று என்னை? உலக மாக்களுக்கு உரிய நிலிக்கண்ணீர் தானு இது? உலகமாக்கள் வழிக்கும் நிலிக்கண்ணீரை “உறுதுயர்தடுக்குர் உய்வின் பெருஞ்துணை” எனவும் “மற்றீர்கழுவாய்” எனவும் “மறைநுவல் தோன்மோழி” எனவும் விதந்து கூறுதல் விந்தையினும் விந்தையல்லவா? ஜயாட்டைச் சிறுரக்ட்கு அல்லவா தகுதி யடையது இத்தகைய மதிப்பொலிவு? மருஞ்ஞடம்பினரா கிய சிவர்களுக்குரிய இந்த அழுகை என்னும் நிலிக்கண்ணீர் தானு முற் கூறிய மூன்று காரியங்களையும் அளிக்கும் ஆற்றல் உடையது? இந்த அழுகை இத்தகைய பயப் பாட்டினை உடையதாகுமா? இதனைத்தானு வேதம் முறையிடும் பழமொழி என்பது? ஈதென்ன அறியாமை! இன்னேன்ன அரும் பொருள் பொதிந்த சூக்தங்களே “மூவடிமுப்பது” என்னும் தமிழ் மறையில் மினிர்கின்றன என அறிதல். வேண்டும். காயத்துள்ள அழுக்கு (அழுகல் — அழுகை) என்னும் களிம்பு நிங்கு தலால் அக்காயம் விமலமாய் (மல பரிபாகம் பெற்று) அமலமாய் நித்தியத்துவம் பெறவேண்டும்; அதுவே இயற்கை முறை என்பதே இச் சூக்தம் நுதலையொருளாகும். அழுகை அழுதல் அழுகல் என்பன ஒன்றே. இவை அசுத்தம் நிங்கல் — அழிதல் எனப் பொருள் படும். அழுகல் என்றால் ஊத்தை என்பர்; மலம் என்பர். அழுகல் அழுக்கு அசுத்தம் மலம் என்பன ஒன்றே. சாந்தோக்கியசுருதி வற்புறுத்தியவாறு ஆகார பீஜ யோனி விவகாரத்தால் (“வித்தகம்”) தொகுதி 1 இல 19 பார்க்க) அஃதாவது முன்னிலைகளை நிறை முறையோடு பஞ்சிகரணித்தலாகிய அருந்தல் பொருந்தல்

(6-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய வாறு கூறியருளினர் எமது பாட்டியார் என. அறிதற்பாற்று. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “குற்றம் பார்க்கில் கற்றம் இல்லை” என்னும் ஒளவையார் அழுத வாக்கின் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உணரத்தகும். சுபம்.

பக்கம்.	பிரிவு.
5	3
4	1

அனந்தல்களால் உடலுயிரில் உள்ள மலம் பரிபாகமடைதலே — காயம் அழுக்கு நீங்கி வசப்படுதலே — காயசித்தி பெறுதலே — உடலுயிர் விமலமாய் அமலமாதலே அழுகை என்பதனால் போந்த பயனுகும். நிறை முறையான ஈவு ஏற்புக்களால் — வாய்மையான வாணிகத்தால் — வைசிய தருமத்தால் பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் என்பதும் இதுவே ஆம். வாய்மையான இல்லற ஒழுக்கத்தான்றி வாய்மையான பிரமசிய ஒழுக்கத்தான்றி, போவிப் பிரமசரியத்தாலும் சவிகற்ப நிர்விகற்ப நிட்டைகளாகிய உபாசக நிட்டைகளாலும் படிப்புவல்லபத்தாலும் வேடம் பூசை கைசாடை கண்சாடை முதலிய நடை நொடிகளாலும் உடலுயிர் இயக்க ஒருப்பாடாகிய இருவினை ஒப்பு வாய்ந்து மலபரிபாகம் என்னும் கந்தழி சித்திக்கப் பெறுதல் முயற் கொம்பேயாகும்.

மேலே கூறியவாறு குருவருளால் பெறப்படும் வாய்மையான சாதகங்களால் — இயற்கையொடு தழீஇப ஒழுக்கங்களால் — ஒப்புர வொழுதுதால் வாய்மையான இருவினை ஒப்பும் மல பரிபாகமும் கைவரப் பெறுதலே சிவசம்பந்தம் என்னும் சிவமணம் பெறுதலாகும். உடலுயிர் விமலமானபோது — வாய்மையான துப்புரவு உளதாய போது அவமணம் என்னும் சவமணம் கமழாது; பூமணம் போலும் சிவமணமே கமழும். விமல பெளதிக் மணமாகிய இதுவே வாய்மையான சாந்தம். இதுவே கண்ணம். இதுவே சாம்பல்; அசுத்த பெளதிகம் சிவாக்கினியால் அசுத்தம் நீங்கி நீறினமையால் விமலமான சாம்பல் என்க. இதுதான் எம் பெருமான் செம்பவளத் திருமேனியில் மினிரும் “சண்ணவேண் சந்தனச் சாந்து” (அப்பர்தேவாரம்); “சாந்தம் சுநீரு” (ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.) என்க. இத்தகைய நீற்றை — பொற்சண்ணத்தை அடைதற்குரிய சாதகமே சண்ணம் இடித்தல் என்பது. எம்பெருமான் தேவியும் தானுமாய் வந்து எம்மை ஆளவேண்டுமாயின் இத்தகைய செம்பொன் செய் சண்ணம் இடித்த ஆகவேண்டும்.

(தொடரும்)

பிழை திருத்தம்.

“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல. 25.

வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
40	நெற்குகுத்து	நெற்குத்து
33	அம்மம்மா!	அம்மம்மா!